

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 5 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1827.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Εγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐξ Αἰγίνης.

Κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς ἐγένετο εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀκροβολισμὸς, καὶ ἀκροβολισμὸς πεισματῶδης. Ἐφρονεύθησαν ἐκ τῶν ἐχθρῶν 80, καὶ πάμπολλοι ἐπληρώθησαν· ἐκ δὲ τῶν ἡμετέρων ἐφρονεύθησαν 4, καὶ 15 ἐπληρώθησαν.

Οἱ παρὰ τῶν δύο ἐπιτροπῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐδῶ ἐπισκοπεύων πληρεξουσίων εἰς Ἑρμιόνην ἀποσταλέντες ἐπιστρέψαν πρό τινων ἡμερῶν, καὶ μετ' ἄκρας δυσαρστήσεως ἀναγγέλλομεν, ὅτι ἐπιστρέψαν ἄπρακτοι. Ἡλιθίζομεν ὅτι ἡ φωνὴ τῶν δύο ἐπιτροπῶν καὶ τῶν πληρεξουσίων, φωνὴ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, καὶ τοῦ γενικοῦ συμφέροντος, ἤθελεν ἰσχύσει εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ἐν Ἑρμιόνη· ἀλλ' εἰς μάτην. Οὔτε ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἡγεῖστος τῶν ἐν Αἰγίνῃ, οὔτε οἱ φρόνιμοι λόγοι, διὰ τῶν ὁποίων ὑπεστήριξαν τὸ πρόβλημα οἱ ἀπεσταλμένοι ἰσχυσαν καθόλου. Διὰ τὴν ἀνένδοτον αὐτῶν ἐπιτροπὴν εἰς τὴν εἰς Ἑρμιόνην συγκρότησιν τῆς συνελεύσεως μὴ συγκατατιθέμενοι εἰς τὸ περὶ τρίτου τόπου πρόβλημα, ἔδωκαν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν, καὶ ἐματαιώσαν οὕτως τὴν ἐλπίζομένην ἑνωσὶν ὅλων τῶν πληρεξουσίων, ἐν ᾧ αἱ παρούσαι μάλιστα τῆς πατρίδος πεποιτάσεις ἀπαιτοῦσι τώρα μᾶλλον εἴπερ ἄλλοτε τὴν ἑνωσὶν καὶ κοινὴν ὁμόνοιαν.

Αναγκαῖον κρίνομεν νὰ ἐκδώσωμεν τὴν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ τῶν δύο μέγῶν ἀνταποκρίσιν, καὶ ἡμεῖς πεπεισμένοι ὅτι αὕτη μόνῃ, γυμνῇ πάσης ἄλλης παρατηρήσεως, εἶναι ἱκανὴ νὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἀδιάφορον ἀναγνώστην εἰς τὴν ἀληθὴ τοῦ περὶ οὗ γίνεται ἡ διαφιλονεικία διάγνωσιν. Θέλομεν τὸ κάμει εἰς τὸν ἐπόμενον ἀριθμὸν.

Εἰς τὴν Γενικὴν Ἐφημερίδα τῆς Αὐγούστης ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου ἀναγινώσκομεν τὰ ἀκόλουθα ἐκ τῶν συνόρων τῆς Ῥωσσίας, ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου:

Ὁ μαρκέζος Ῥιβωπιέρρος ἔφθασε τὴν 25 τοῦ Νοεμβρίου εἰς Πετρούπολιν, καὶ ἀναχωρεῖ ἐκεῖθεν χωρὶς ἐξουσίας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν πλήρωσιν τῆς κατὰ

τὸ Ἀκκερμάνι γενομένης συμβάσεως· κυριωτέως ὁμῶς διὰ νὰ ἀρχίσῃ, κατὰ τὴν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ῥωσσίας τὴν 4 τοῦ Ἀπριλίου τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους (1826) ἐν Πετρούπολει γενομένην σύμδασιν, εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν αὐτῆς εἰρηνοποίησιν ἀφορῶσαν, τὰς μετὰ τῆς Πόρτας πραγματείας, ἢ μᾶλλον νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς ἤδη ἀρχιθείσας ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τοῦ πρέσβεως τῆς Ἀγγλίας. Ἡ καταγραφή τῶν ἐπὶ τῆς συνδιαλέξεως, τῆς κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ Ἀπριλίου μεταξὺ τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐελλιγγλῶνος καὶ τοῦ κόμητος τοῦ Νετσελροδίου γενομένης, ὁμιληθέντων Δέλει χρησιμεύσει ὡς βάσις εἰς τὰς μετὰ τῶν δύο μερῶν πραγματείας, καὶ ἔχομεν τόσῳ περισσοτέραν πεποίθησιν περὶ εὐτυχὸς ἀποτελέσματος, καθ' ὅσον ἡ Πόρτα φαίνεται ὅτι εὐρίσκεται εἰς τοιαύτην κατάττασιν, ὥστε εἶναι ἀναγκασμένη νὰ δεχθῇ τὰς εἰς αὐτὴν γινομένας προτάσεις. Ἐὰν δὲ ἀποποιηθῇ ταύτας, δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι Δέλει ἀπειληθῇ διὰ τινος νέας τελευταίας ἀποφάσεως (ultimatum), ἡ ὁποία τότε Δέλει εἶναι πιθανῶς Εὐρωπαϊκὴ. »

Εἶναι γνωστὸν καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ ὄνομα τοῦ Βολιβάρου εἶναι γνωστὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἔργα τοῦ ἥρωος τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς· εἶναι γνωστὸν καὶ ὅτι ὠνομάσθη σωτὴρ, ἀνηγορεύθη πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως, καὶ ἤδη ἀναγορεύεται πρόεδρος αὐτῆς παντοτινός. Διὰ τί ἐτιμήθη τόσον ὁ Βολιβάρος; διὰ τί ἐπροτιμήθη μεταξὺ τῶν ἄλλων συμπατριωτῶν του; διότι ἦτον ἄξιος· διότι ἠθέλησε τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος του, καὶ πάντα τ' ἄλλα δεύτερα τιθέμενος πρὸς αὐτὸν μόνον τὴν σκόπῶν ἔτρεχεν, ἕως ὅτου ἐπέτυχε τοῦ ποθομένου. Κάνεις δὲν δοξάζεται καθήμενος, κάνεις δὲν τιμᾶται ἀτακτῶν, ἀδιαφορῶν, ἢ συνεργῶν εἰς ὀλεθρον μᾶλλον ἢ σωτηρίαν τῆς πατρίδος του. Τὰ καλὰ ἔργα δοξάζουσιν καὶ τιμῶσι τὸν ἄνθρωπον. Ὅστις Δέλει δοῖται, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν αἰσιν πρᾶττη καὶ πολιτεύεται καλῶς, καὶ ὡς ἦναι βέβαιος ὅτι οἱ εὐεργετούμενοι συμποκίλται του δὲν θέλουσι φανῇ τόσον ἀγνώμονες, ὥστε νὰ μὴ προσβιάσῃ τὸν εὐεργέτην ἰσὺς. Οὕτως ἔπραξεν ὁ Βολιβάρος, καὶ οὕτως ἐπολιτεύθη· οὕτως ἔπραξαν καὶ ἐπολιτεύθησαν καὶ ἄλλοι, ὅσοι ἐγνώριζαν τὴν ἀληθινὴν δόξαν, καὶ ἐφρόνουν ὑψηλότερα ἢ τῶν ἄλλων συμπατριῶν του, καὶ διὰ τοῦτο ἐτιμήθησαν καὶ ἐδοξάσθησαν.

Περὶ τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ Βολιδάρου εἰς τὴν διὰ βίου προεδρίαν ἀναγινώσκουμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ Φραγκοφορτίου ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου τὰ ἀκόλουθα :

« Ἡ ἐφημερίς El Peruvianu , ἀπὸ 19 Αὐγούστου (τοῦ παρελθόντος ἔτους) , περιέχει τὴν πράξιν ἢ τὸ ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου δίδεται εἰς τὸν Βολιδάρου ἢ διὰ βίου προεδρία καὶ ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία. Ἡ πράξις αὕτη, μετὰ μίαν μακρὰν σειρὰν λόγων, ἐξ ὧν ἐκινήθη τὸ ἐκλεκτικὸν συνέδριον (college electoral) εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, τελειώνει κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον :

« Θεωροῦντες ὅτι ἡ ἰδέα τῆς διηγεκοῦς ἡμῶν εὐπραγίας εἶναι ἀχώριστος ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ Βολιδάρου, καὶ ὅτι αὐτὸς μόνος, διὰ τὴν ἤδη συσταθεῖσαν ὑπόληψίν του, διὰ τὰ ἔξοχα φυσικά του προτερήματα, καὶ διὰ τὴν μεγάλην του πείραν, εἶναι ἱκανὸς νὰ ἔχη παντοτινῶς τὴν ὑπερτάτην τῆς ἐπικρατείας ἀρχήν, καὶ τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ νὰ ἐκλέξῃ διάδοχόν του ὑποκείμενον, ὅποιον ἤθελε κρίνει ἄξιον αὐτῆς, διακηρύττομεν ἐν ὀνόματι τῆς ἐπαρχίας, τῆς ὁποίας φέρομεν τὸ πρόσωπον :

Α'. Ἐπειδὴ εἶναι δυσὶῶδες, ἡ μεταρρύθμισις τοῦ πολιτεύματος ἢ παρὰ τῆς συντακτικῆς (constituent) συνόδου τῆς Περουίας γενομένη νὰ ᾔηται τελεία, καὶ ὅχι μόνον μερικὴ καὶ ἔπειδὴ εἶναι ἐναργὲς ὅτι τὸ παρὰ τοῦ σωτῆρος τῆς Βολιδίας δεθὲν σχέδιον, καὶ εἰς τὴν δημοκρατίαν τῆς Περουίας προσαρμοσθὲν ἐμπεριέχει τὰ σπέρματα τῆς ἐθνικῆς εὐδαιμονίας, κυροῦμεν τὸ σχέδιον αὐτὸ ἐν ὀνόματι ὅλων τῶν κατοίκων αὐτῆς τῆς ἐπαρχίας.

Β'. Ἐπειδὴ ὁ σωτὴς, πρόεδρος τῆς Κολομβίας, εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον προσηλώθη ἡ προσοχὴ ὅλης τῆς ἡμετέρας ἡπείρου, ὁ μόνος ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ καταπαύσῃ τὰς πολιτικὰς ἡμῶν τρικυμίας, καὶ νὰ κάμῃ τὸ ἔθνος νὰ βαδίσῃ σταθερῶς καὶ ἀσφαλῶς πρὸς τὰς τύχας, εἰς τὰς ὁποίας ἐκλήθη παρὰ τῆς Θείας Προνοίας, ὁ σωτὴρ εἶναι ὡσαύτως καὶ ὁ μόνος, ὅστις ἡμπορεῖ νὰ ἐκλεχθῇ παντοτινὸς πρόεδρος τῆς δημοκρατίας ταύτης κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἰδίου αὐτοῦ σχεδίου. Τοιαύτη εἶναι ἡ ὁμόψυχος εὐχὴ τῶν ἐκλεκτόρων τῆς ἐπαρχίας τῆς Λίμας, φανερωθεῖσα ἐν μέσῳ τῶν γενικῶν ἐπιφωνημάτων ὅλων αὐτῆς τῶν κατοίκων. » (Ἐπὼνται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ἀπεσταλμένων.)

Εἰς τὸν Ἀριθμὸν 22 εἶπαμεν ὅτι δυσареστημένοι Πορτογάλλοι προσέφυγον εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ ὀπλισθέντες ἐκεῖ εἰσέβαλον ὡς ἐχθροὶ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν πατρίδα καὶ ὅτι ἡ ἐπιτροπικῶς κυβερνώσα τὴν Πορτογαλίαν ἡγεμονίς ἐξήτησε τὴν βοήθειαν τῆς Μεγάλης Βρετανίας, καὶ ἡ Α. Β. Μ. δεχθεῖσα τὴν πρόσκλησιν ἐκοινοποίησε περὶ τούτου εἰς τὴν σύγκλητον βουλὴν. Τὴν κοινοποίησιν ταύτην ἐξεδώκαμεν, καὶ ἐξεθέσαμεν ἐν συντόμῳ καὶ τοὺς λόγους τοῦ λόρδου Βαθούρστη, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐθεμελιόυτο ἡ κοινοποίησις τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Ὁ αὐτὸς λόρδος μετὰ τὴν ἐκθεσιν τῶν λόγων ἀνέγνωσε τὴν ἀκόλουθον ἀναφορὰν :

« Ἡ σύγκλητος ψηφίζει, νὰ γενῇ μία ταπεινὴ ἀνα-

φορὰ πρὸς τὴν Α. Μ., διὰ νὰ ὁμολογήσωμεν πρὸς αὐτὴν χάριτας περὶ τῆς ἀγγελίας, διὰ τῆς ὁποίας γνωστοποιεῖ εἰς τὴν σύγκλητον, ὅτι ἔλαβε παρὰ τῆς ἐπιτροπικῶς κυβερνώσης τὴν Πορτογαλίαν ἡγεμονίδος τὴν κοινοποίησιν, διὰ τῆς ὁποίας αὕτη ἐξαιτεῖ, δυνάμει τῶν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Πορτογαλλίας ἀρχαίων συνθηκῶν, τὴν ὑποστήριξιν τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ἐναντίον τῆς ἐπιθέσεως τῆς Ἰσπανίας. ὅτι καὶ ἡ σύγκλητος ἔλαβε τὰ αὐτὰ φρονήματα τῆς Α. Μ., μαρθάνουσα ὅτι, ἂν καὶ ἡ αὐτὴ τοῦ Μαδρίτου ἐδεβαίωσε, κατὰ τὰς παραστάσεις τῆς Α. Β. Μ. ἐκ συμφώνου γενομένης μετὰ τοῦ συμμάχου αὐτοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας περὶ τῆς παρὰ τῆς Α. Κ. Μ. γενομένης ἀποφάσεως εἰς τὸ νὰ μὴ πράξῃ καὶ νὰ μὴ συγχωρήσῃ νὰ πραχθῇ καμμία ἐπιθεσις κατὰ τῆς Πορτογαλλίας, πρὶν ὁργανίσθῃσαν εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ ἐξετελέσθῃσαν ἐχθρικαὶ ἐπιδρομαὶ ἐναντίον τοῦ τόπου ἐκείνου ὑπὸ αὐτὰ τὰ ὄμματα τῶν Ἰσπανικῶν ἀρχῶν παρὰ τῶν εἰς τὴν Ἰσπανίαν λειποτακτησάντων Πορτογαλικῶν συνταγμάτων, τὰ ὅποια ὑπεχρεώθη ἐπισήμως καὶ πολυλάκις ἡ Ἰσπανικὴ κυβέρνησις νὰ ἀφοπλίσῃ.

« Ἡ σύγκλητος ἐλπίζει ὅτι, ὅσα πράξῃ ἡ Α. Β. Μ. εἰς τὸ νὰ κάμῃ τὴν Ἰσπανικὴν κυβέρνησιν προσεκτικὴν εἰς τὰ ἀκόλουθα τῆς προφανοῦς αὐτῆς συνενοχῆς, θέλουσι τελεσφορήσει ἐντελῶς, καὶ παρακαλεῖ τὴν Α. Μ. νὰ πιστεύσῃ ὅτι δύναται νὰ θεμελιωθῇ εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀγάπην τῆς συγκλήτου περὶ τῆς ἐγκαρδίου αὐτῆς συνδρομῆς εἰς πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν πίστιν τῶν συνθηκῶν, καὶ νὰ ἀσφαλίσῃ ἐναντίον παντὸς ἐξωτερικοῦ πολέμου κινήματος τὴν σωτηρίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τοῦ βασιλείου τῆς Πορτογαλλίας, τοῦ ἀρχαιοτέρου τῆς Μεγάλης Βρετανίας συμμάχου. »

Ἡ ἀναφορὰ αὕτη ἐνεκρίθη χωρὶς ἀντιλογίας παρὰ τῆς ἄνω βουλῆς.

Ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται ὁ Courier ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου περὶ τοῦ λόγου τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας :

« Ἐπρεπέ τις νὰ προσμένῃ ὅτι ἡ ἀγγελία τῆς Α. Μ. εἰς τὴν σύγκλητον, καὶ ὁ λόγος τοῦ Κ. Καννίγγη ἔμελλον νὰ προξενήσωσιν εἰς τὰ πνεύματα τῶν μετερχομένων καὶ ἐπιχειρούντων τὸ ἐμπόριον τῶν χρημάτων τὸν κλονισμόν ἐκεῖνον, ὅστις φέρει φυσικῶς τῷ λόγῳ εἰς τὸν λεγόμενον πανικὸν φόβον. ἄλλ' ἡμεῖς, οἵτινες εἴμεθα μακρὰν τοῦ στροβίλου τοῦ χρηματιστηρίου, βλέπομεν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μὲ ἐλέμμα μετριώτερον καὶ λογικώτερον. Θέλομεν προσπαθήσει λοιπὸν νὰ ὀλιγοστεύσωμεν τὸν κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ὑπάρχοντα ἀλογον ἀναδρασμόν.

« Ὁ λόγος τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας ἐπροσμένει ἀνυπομόνως τὸν ἐλάδομεν ἐχθρὸς δι' ἐκτάκτου μέσου, καὶ ἐξεδώκαμεν εἰς Ἰερίην ἐκδοσιν τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδας τὰ εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἰσπανίας καὶ Πορτογαλλίας ἀναφερόμενα.

« Δὲν ἔχομεν τόσοι διαπερατικὸν νοῦν, ὥστε νὰ ἀνακαλύψωμεν εἰς τὸν λόγον τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας νόημα πολεμικὸν ἢ καὶ νόημα ἀμφίβολον. Λέγομεν,

καὶ χωρὶς τινος φόβου ἀντιρρήσεως, ὅτι ἡ πολιτικὴ τῆς Γαλλίας εἶναι εἰρηνικὴ οὔτε ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις οὔτε ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἔχουσι τὴν παραμικρὰν ἰδέαν, ὅτι δύναται τι συμβεβηκὸς νὰ ταραξῇ τὰς ὑπαρχούσας σχέσεις ἢ νὰ μεταβάλλῃ ὅ,τι ἐσυμφωνήθη μεταξὺ τῶν δύο μερῶν περὶ Πορτογαλλίας.

Ἐγόμεν ὅτι ἡ πέμψις τῶν στρατευμάτων εἰς τὴν Πορτογαλίαν ἐνεκρίθη ὡς προφυλακτικὸν μέσον, καὶ μεταπεισώθησεν ὅτι θέλει φέρεται εἰρηνικὰ αποτελέσματα καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος, ὅτι τὰ συμβεβηκέντα δὲν συμφωνοῦσι πρὸς αὐτὴν τὴν πεποιθήσιν καὶ αὐτοὶ εἶναι τὸ νόημα ὅλου τοῦ λόγου τοῦ Κ. Καννίγγης, ἔτι δὲ καὶ τῆς ἀγγελίας τοῦ βασιλέως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπεστηρίχθη. »

Ἀπὸ New—Times ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου, ἐφημερίς ὡσαύτως ὑπὲρ τῶν ὑπουργῶν, ὑποστηρίζει τὴν βεβαίωσιν τοῦ Ταχυδρόμου οὕτως:

« Εἶναι παράλογον νὰ θεωρῶμεν τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ἡ κυβέρνησις τοῦ βασιλέως δρᾶμον ὡς πολέμιον κήρυγμα κατὰ τῆς Ἰσπανίας, καὶ παραλογώτερον, κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, τὸ νὰ θέλῃ τίς ἰσχυρογνωμόνως ἡ ἀνακαλύψῃ εἰς τὸν λόγον τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας κλίσιν εἰς πόλεμον. Ἐμελετήσαμεν πολὺ τὸν λόγον αὐτὸν, καὶ ὁμολογοῦμεν τὴν ἡμετέραν ἀνικανότητα ὅτι δὲν εὐρήκαμεν εἰς αὐτὸν καμμίαν πολεμικὴν διάθεσιν.

« Ἀλλ', ἀφίνοντες κατὰ μέρος ὅλας τὰς εἰκασίας, ἠμποροῦμεν νὰ δηλοποιήσωμεν κατὰ τρόπον ὀλιγώτερον ἀμφίδολον, ὅτι ἡ πολιτικὴ τῆς Γαλλίας, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶναι ἀποφασιστικῶς εἰρηνικὴ, καὶ οἱ ἡμέτεροι ὑπουργοὶ δὲν διορῶσι τίποτε εἰς τὸ μέλλον ἐπαπειλοῦν μεταβολὴν αὐτῆς τῆς πολιτικῆς. Θέλομεν ἐρωτήσῃ, πρὸς τίνα ἤθελε γενῇ πόλεμος; ὄχι βέβαια πρὸς τὴν Ἰσπανίαν, ἐγκαταλείμμεν παρὰ τῆς Γαλλίας, καὶ, ἐγκαταλείφθαι παρὰ τῆς Γαλλίας, ἤθελεν εἶναι τολμηρὸν ἀπὸ μέρους τῆς νὰ ἐλκύσῃ εἰς αὐτὴν ἐκ νέου τὴν μὴνιν τῆς Ἀγγλίας.

« Εἶναι λοιπὸν πρὸς τὴν Γαλίαν ὁ πόλεμος, τὸν ὁποῖον πρέπει τις νὰ φοβῇται; Δὲν ἔχομεν διάθεσιν εἰς τὸ νὰ διαφιλονεικήσωμεν σπουδαίως πρὸς τὸν θέλοντα νὰ βεβαιώσῃ αὐτὴν τὴν πρότασιν, ὅστις δεικνύει ὅτι εἶναι ἐντελὲς διατεθειμένος καὶ ἀποφασισμένος εἰς τὸ νὰ ἀποκρούσῃ ὕδριν, δεικνύει ἐν ταύτῃ ὅτι δὲν καταδέχεται καὶ νὰ λάβῃ ὕδριν. Ἡ Ἀγγλίᾳ εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν ὥραν ταύτην. Αὐτὴ ἐξέτεινε τὸν βραχίονα κατὰ Δέσιον προκαλοῦντος· ἀλλὰ μέλει νὰ εἰδῶμεν τίς θέλει εἰπεῖ εἰς αὐτὴν νὰ κτυπήσῃ; »

Εἰς τὸν Ἀνατολικὸν Θεατὸν Ἀριθ. 266 ἀναγινώσκουμεν τὰ ἀκόλουθα:

« Ἡ Αὐτοῦ ἐνδοξότης Κ. Στρατῆφορτ-Καννίγγης ἐλευθέρωσεν ἐκ τῆς εἰρκτῆς (μπανίου), ὅτε ἐγέννησεν ἡ σύζυγός του, ἑνδεκα Ἑλληνας, οἱ ὁποῖοι ἐφυλάττοντο δια πράξεις μᾶλλον καὶ ἥλτον βαρείας. Τὸ νεογέννητον παιδίον ἀπέθανε τὴν 25 τοῦ Δεκεμβρίου περὶ τὴν ὀγδὴν ὥραν τῆς νυκτός, ἑπτὰ ἡμερῶν ἡλικίαν ἔχον, καὶ

τὴν 26 κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐτάφη εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν. Ἡ Αὐτοῦ ἐνδοξότης ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατριάρχου αὐτὴν τὴν χάριν, ἥτις καὶ τῷ ἐγένετο, καὶ ἐπροστάχθη ὁ ἀρχιμανδρίτης τῆς κατὰ τὸ Πέρα ἑλληνικῆς ἐκκλησίας νὰ σκάψῃ τὸν τάφον ἐμπροσθεν τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας, ὡς εἰς τόπον ἐντιμὸν, ὅπου ἐτάφη καὶ ὁ πρῶτος ἀρχιμανδρίτης τῆς ἐκκλησίας, ἄνθρωπος ἀξιολογούμενος εὐσεβείας. Τὴν 26 κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν ἑσπέρας ὑπῆγεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν ὁ Ἀγγλος ἱερεὺς Κ. Λίφης, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἐν φορεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο μία παιδαγωγὸς φέρουσα ἐπὶ τῶν γονάτων τὸ ἀποθαμμένον βρέφος, προηγουμένων δύο καθάσσιδων καὶ ἄλλων τῶν ὑπηρετῶν πεζῶν, καὶ διευθύνετο ὡσαύτως πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ὁ ἀρχιμανδρίτης ἐνδεδυμένος τὴν ἱερατικὴν στολὴν, καὶ συνωδευμένος παρὰ παντὸς τοῦ ἱερατείου τῆς ἐκκλησίας ὑπεδέχθη τὸ βρέφος εἰς τὴν ἔξω θύραν μετὰ λαμπάδων, τοῦ σταυροῦ καὶ ὅλων τῶν κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν εἰθισμένων, καὶ τὸ ἔθεσεν ἀμέσως εἰς τὸν τάφον. Ὁ Ἀγγλος ἱερεὺς ἐξ ἑνὸς μέρους, καὶ ὁ ἀρχιμανδρίτης ἐκ τοῦ ἑτέρου, ὁ πρῶτος Ἀγγλιστὶ, καὶ ὁ δεύτερος Ἑλληνιστὶ ἀνέγνωσαν διαφοροὺς εὐχὰς, καὶ οὕτως ἀνεχώρησαν ἀμφότεροι. »

Συνέχεια καὶ τέλος τῆς εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν διακοπείσης διατριβῆς τοῦ Κ. Ἀ. Παπαδοπούλου.

Ἡ νομοτελεστικὴ δύναμις εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς δημοκρατουμένας πολιτείας παραδίδεται εἰς ἓνα μόνον καὶ εἰς ἓνα μόνον τῶντι πρέπει νὰ ἀφιερόνηται ἡ ἐκτέλεσις τῶν νόμων. Αὐτὴ ἡ ἐνότης κάμνει, ὥστε οἱ νόμοι νὰ ἐκτελῶνται πλέον ταχέως ἢ ἐμπιστεύηται εἰς πολλοὺς, αὐτὴ ἡ πολλότης γεννᾷ τὴν ἀνεμπιστοσύνην, τὴν ζηλοτυπίαν, καὶ ἀκολουθῶς τὴν ἀναρχίαν, μάλιστα τῶν λαῶν. Καὶ εἰς ἡμᾶς καλὸν ἦτο νὰ ἐπαραδίδετο ἡ κυβέρνησις εἰς ἓνα μόνον· ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ δυστυχίαν ἐγγίζονται τὰ νομιζόμενα τμηματικὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια ἂν ἀφίναμεν, ἠθέλαμεν εἶσθαι εἰς καλητέραν κατάστασιν, καλὸν εἶναι νὰ παραδώσωμεν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων εἰς τρεῖς, καὶ ὄχι πέντε· τὰ πράγματα δὲ νὰ κυβερνῶνται ἴσως μὲ περισσοτέραν ταχύτητα καὶ δραστηριότητα.

Ἐδυστύχησεν ἡ πτωχὴ Ἑλλὰς νὰ ἔχῃ δεκαπέντε ὑπουργοὺς, ἐνῶ ἄλλα ἔθνη πολυάριθμα δὲν ἔχουν μήτε τὸ ἥμισυ ἐγὼ κρίνω ἀναγκαῖον νὰ διορισθῶν τέσσαρες μόνον ὑπουργοὶ ἓνας τοῦ πολέμου, ἓνας ταμίας, ἓνας τῶν ναυτικῶν, καὶ ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῆς κυβερνήσεως, ὅστις νὰ ᾔναι ἐπιφορτισμένος καὶ τὰς ξένας ὑποθέσεις· οἱ περισσότεροι λογίζονται περιττοὶ εἰς τὴν παρούσαν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἐπαρχιακοῦ συστήματος δὲν ἔγεινε, νομίζω, σύμφωνος μὲ τὴν κατάστασιν τοῦ ἔθνους. Οἱ ὀργανιστὰι ἐπρέπε νὰ παρατηρήσουν ὅτι, ὅλα τὰ εἰσοδήματα τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐξαρκοῦνται εἰς ἐξοδα τῶν ἐπαρχῶν, ἀστυνέμων, καὶ πολιταρχῶν· ἀλλὰ δὲν πρέπει αἱ ἐπαρχίαι τῆς Ἑλλάδος νὰ μείνουν ἀ-

κυβέρνητοι, ἐπειδὴ κατανοῦν εἰς ἀναρχίαν διὰ
 συμβιβασθῶν καὶ τὰ δύο ταῦτα, ἐμπορεῖ νὰ
 νομοθετηθῇ ὅτι δύο ἢ τρεῖς γειτνιάζουσαι ἐπαρχίαι
 κυβερνῶνται ἀπὸ ἑνα ἑπαρχον, ὅστις νὰ ἐκπληροῖ
 καὶ τ' ἀστυνομικὰ χρέη, καὶ νὰ ἔχῃ ὡς αὐτὸν καὶ τὴν
 ἐλεεστικὴν στρατιωτικὴν δύναμιν, χωρὶς πολιτάρχου.
 ἐπειδὴ ἐπαρτηθῇ ὅτι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, οἱ πολιτάρχαι
 ἀνιφέρονται μὲ τοὺς ἐπάρχους, καὶ διὰ νὰ ὑποστηρί-
 χωσιν καὶ ὁ ἑνας καὶ ὁ ἄλλος, ἀνάπτουν φατρίας εἰς τὰς
 ἐπαρχίας, καὶ προξενοῦν τὴν δυστυχίαν τῶν κυβερνωμένων.
 ἐπαρτηθῇ ἐδῶ, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σμι-
 κνεται παραπολὺ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποδεεστέρων ὑπουρ-
 γῶν, καὶ ἐλαττόνονται καὶ τὰ ἔξοδα.

Κατὰ τὴν ἄνω διαίρεσιν τῶν ἐπαρχείων, ἐμποροῦν νὰ
 διορισθῶν καὶ τὰ δικαστήρια, ἀναγκασιότατα καὶ αὐτὰ
 διὰ τὰς καθημέραν ἐμπιπτούσας ὑποθέσεις τῶν πολιτῶν.
 Χωρὶς δικαστήρια οἱ νόμοι ποτὲ δὲν ἰσχύουν, καὶ τὰ
 ἐγκλήματα μὴ παιδευόμενα πολυπλασιάζονται καθημέ-
 ραν, καὶ οὕτως ἀνεπαισθήτως ὁ λαὸς γίνεται ἀχαλίνωτος.

Μένει τώρα νὰ εἰπῶ ὀλίγα τινα περὶ θεωρήσεως καὶ
 ἐπεξεργασίας τῶν ἐθνικῶν λογαριασμῶν. Τὸ προσωρινόν
 μας πολίτευμα λέγει ὅτι « εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης πε-
 ριόδου τὸ βουλευτικὸν σῶμα χρεωστεῖ νὰ ἐπεξεργάζεται
 τοὺς ἐθνικοὺς λογαριασμοὺς τῆς περασμένης περιόδου ».
 Τρεῖς διοικητικαὶ περίοδοι ἐπέρασαν καὶ λογαριασμοὶ δὲν
 ἐθεωρήθησαν· τοῦτο βέβαια ἀντιβαίνει εἰς τὸν νόμον, καὶ
 δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ μένουν ἀθεώρητοι τόσοι λογαριασμοί,
 οἱ ὅποιοι ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον ἐπολυπλασιάζοντο, καὶ
 ἐγίνοντο πλέον πολυσύνθετοι, καὶ ἀκολούθως δυσεπεξέρ-
 γαστοι. Διὰ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν μέσσην αὕτη ἡ δυσκολία,
 πρέπει νὰ νομοθετηθῇ ὅτι κάθε μῆνα τὸ ταμεῖον χρεω-
 στεῖ νὰ παρουσιάσῃ τοὺς λογαριασμοὺς εἰς τὸ νομοθετικὸν
 συμβούλιον εἰς εἶδος ἀντιζυγίου, καὶ μετὰ τὴν ἐπεξερ-
 γασίαν νὰ δημοσιεύωνται διὰ τῆς ἐφημερίδος μὲ τὰς πα-
 ρατηρήσεις τοῦ συμβουλίου· ἄς παρατηρηθῇ ὅτι εὐκολώτερα
 θεωροῦνται οἱ λογαριασμοὶ ἐνὸς μηνὸς, παρὰ ἐνὸς χρόνου.

Τοιαῦται εἶναι αἱ μικραὶ καὶ ἀδύνατοι σκέψεις μου
 περὶ πολιτεύματος, τὰς ὁποίας καθυποβάλλω εἰς τὴν
 κρίσιν τῶν πληρεξούτιων τοῦ ἔθνους, οἱ ὅποιοι μέλλουν
 νὰ συνέλθουν εἰς ἐθνικὴν συνέλευσιν· οἱ ἀναγνώσται μου
 δὲν θέλουν, ἐλπίζω, κατασταθῇ αὐστηροὶ κριταὶ τὴν
 γνώμην μου λέγων· ἄλλοι παρ' ἐμὲ ἰκανώτεροι ἐμποροῦν
 νὰ δώσουν σοφωτέρας γνώμας.

Σημειωτέον ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ στερεωθῇ διοίκη-
 σις, καὶ νὰ ἰσχύσουν οἱ νόμοι, ἂν πρῶτον οἱ νομοφύλακες
 δὲν τοὺς φυλάξωσιν αὐστηρῶς· ἂν δεύτερον οἱ δυνατοὶ δὲν
 δίσσωσι τὴν αὐχένα ὑποκάτω εἰς τὸν ἐλαφρὸν ζυγὸν αὐ-
 τῶν, καὶ ἂν τελευταῖον δὲν ὀργανισθῇ ἡ στρατιωτικὴ καὶ
 ναυτικὴ δύναμις τοῦ ἔθνους. Ἀπεδειχθῇ τώρα πραγματι-
 κῶς ὅτι, ἀνευ τακτικῆς δυνάμεως, μήτε τὸν ἐχθρὸν ἐμ-
 πορεύμεν νὰ νικήσωμεν, μήτε τὸ ἐσωτερικόν μας νὰ εὐ-
 τακτῇσωμεν· ἡσθάνθημεν πρὸ καιροῦ τὴν ἀνάγκην τοῦ
 τακτισμοῦ τῶν πολεμικῶν δυνάμεων μας· ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπα-
 λαμεν εἰς πρᾶξιν· ὁ ἐχθρὸς μας ἡσθάνθη καὶ αὐτὸς τὴν ἀνάγκην,

καὶ βλέπομεν ὅτι ἔβαλεν εἰς ἐπ' ἐργεῖαν τὸν τακτισμὸν
 τῶν στρατευμάτων του, καὶ ἂν καὶ ἡμεῖς δὲν προλάβωμεν νὰ
 ὀργανίσωμεν τὰς δυνάμεις μας, ἰρέχομεν κίνδυνον νὰ χάσω-
 μεν ὅσας δυσίας ἐκάμομεν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας μας.

Πολλοὶ ἴσως θέλουν ὀνομάσει τὰς ἰδέας μου ἰδανικὰς ἢ
 γεννήματα θεωρίας μὴ καθυποβαλλομένης εἰς τὴν πεῖραν·
 ἐγὼ ὅμως λέγω ὅτι, ἂν δὲν θέλωμεν, τίποτε δὲν κατορθόνο-
 μεν· ἐγὼ μὲν μετὰ τὰς θεωρίας μου, καὶ αὐτοὶ μετὰ τὰς πειρὰς τῶν.

Πρὸς τὸν Κύριον Παναγιώτην Σοῦτσον !

Ἀνέγνωσα, Κύριε, τὴν πρὸς ἐμὲ γραφομένην, καὶ
 εἰς τὸν Ἀριθ. 263 τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου ἐκδομένην
 ἐπιστολήν σου, καὶ ὁμολογῶ εὐκρινῶς ὅτι μ' ἐφάνη
 πολὺ παραξένον νὰ ἴδω σωρευμένας τόσας προσωπικὰς
 ὕβρεις, τόσας συκοφαντίας, καὶ τόσοι παραλογισμοὺς
 ἐν ταύτῳ παρ' οὗ δὲν ἔπρεπε νὰ προσμένῃ τις τοιαῦτα.

Γνωρίζεις, νομίζω, Κύριε, ὅτι εἰς συντήρησιν τῆς
 εὐταξίας τῆς ἀνθρωπίνου κοινωνίας ὑπάρχουσιν ὄχι μόνον
 πολιτικοὶ, ἀλλὰ καὶ ἠθικοὶ νόμοι, τοὺς ὁποίους ἐπίσης
 χρεωστεῖ νὰ φυλάττῃ ἕκαστος, καὶ νὰ μὴ παραβαίνει,
 ἂν δὲν θέλῃ νὰ ὀνομασθῇ ἠθικῶς παράνομος ἢ κακο-
 ἡθης. Τοὺς νόμους τούτους χρεωστοῦσι νὰ φυλάττωσι
 πᾶν περισσότερον ὅσοι τοὺς γνωρίζουσι καλλήτερα, ὅσοι
 δηλαδὴ εὐτύχησαν νὰ λάβωσιν ἀγωγὴν τινα καὶ παι-
 δεῖαν, καὶ ἡξιώθησαν νὰ ζήσωσι καὶ μεταξὺ τῶν πο-
 λιτισμένων ἐθνῶν. Τοιοῦτον τινα ἐνόμιζα καὶ ἐσένα,
 καὶ τοιοῦτο τί δικαίως ἔπρεπε νὰ προσμένω, καὶ λυ-
 πούμαι ὅτι βλέπω τὰ ἐναντία.

Ἄλλ' ἀπορῶ τὰ μέγιστα, βλέπων σε ὑποπτευόμε-
 νον ὅτι εἰς ἀπόκρισιν θέλω σέ ὕβρισει. Ἡ ὑποψία σου,
 Κύριε, ἦτον πάντῃ περιτλή. Περισσότερον μάλιστα
 ἔπρεπε νὰ ὑποπτευθῇς μὴ δὲν καταδεχθῶ ν' ἀπαντήσω
 παντελοῖς, καὶ τοῦτο ἦτον βέβαια τῆς τιμῆς μου ἰδίαν.
 Ἄν ἤθελα ὕβρισει, δὲν ἤθελα διαφέρει. Ἦθελα λυπή-
 σει μάλιστα καὶ τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους μου (καὶ
 εἶμαι εἰς πολλοὺς καὶ εἰς πολλὰ μέρη γνωστὸς)·
 συνεριζόμενος πρὸς ἀνθρώπων τοιοῦτον καὶ τώρα πρῶτον
 ἐμβαίνοντα εἰς τὸν κόσμον.

Μὲ ἦτον, Κύριε, εὐκολον ν' ἀνασκευάσω σεμνοπρε-
 πῶς ὅλας σου τὰς ὕβρεις καὶ συκοφαντίας· ἀλλὰ τί
 ἤθελα κερδήσει, καὶ ἂν ἤθελα νικήσει; ἐν ἀμίλλαις
 πονηραῖς ἀθλιώτερος ὁ νικήτας. Ἐπειτα οὔτε συστά-
 σεις, χρεῖαν ἔχω οὔτε ἀθωώσεως. Οἱ φρόνιμοι, τίμιοι
 καὶ δίκαιοι ἄνθρωποι δὲν παραφέρονται ἀπὸ τῶν λόγων
 σου· καὶ ὅσοι μὲ γνωρίζουσι προσωπικῶς δὲν παραινέ-
 ρονται. Τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα ἐφύλαξα καὶ φυλάττω
 καὶ οὔτε ὑποκριτῆς, οὔτε κόλαξ ἐγενόμην, οὔτε παλιμῶ-
 λος ἐφάνην· εἰάν δὲ ἦναι ἀληθινὸν ὅτι ἐπαινῶ ἐφέτος
 ὃν πέρυσι ἐκατηγόρειν, ἢ καὶ τὸ ἀνάπαλιν, ἢ μετὰ
 βολὴν ἐγένετο εἰς ἐκεῖνον, καὶ ὄχι εἰς ἐμέ.

Ταῦτα σὲ γράφω ἐν συντόμῳ κατὰ πρῶτην καὶ τε-
 λευταίαν φοράν εὐχόμενός σοι ὁρίην κρίσιν, καὶ ἂν
 κριθῇ διάγνωσιν τῶν προηγουμένων καὶ τῶν παρόντων.

Υἱάναε ! Ἐξ Αἰγίνης 1827 Φεβρ. 4. Θ. Φαρμακίδης.